

Jag kan blir väldigt arg när jag ser dålig barnteatern, för ungarna är liksom den kommande publiken, det är dom som ska växa upp och se fram emot att gå på föreställningar, som ska se teater och kultur som en tillgång, inte ett straff, eller något svårt och knepigt, skapat för finsmakare. Och med dålig menar jag såna föreställningar som är oinspirerade, fantasilösa, där det märks att teatern bara gjorde det för att dom måste, på uppdrag, där skådisarna känner att det är lite under deras värdighet, såna som är synbart billigt producerade, tanklösa produktioner som bara förstärker fördommar om män och kvinnor, prinsar och prinsessor, där man pratar fördummande till barnen för att man tror att det är så man pratar med barn, där skådisarna står på scenen för att dom vill synas, inte för att dom har något att förmedla, produktioner som absolut inte får ungarna att vilja återvända till teatern.

Som tur var är denna föreställning inget av dom sakerna. Detta är så bra att jag glömmer att det är barnteater.

En unge i publiken kan förstöra en hel kväll. Jag har varit på föreställningar - vuxenpjäser - där föräldrar släpat med sej ettåringar in i salongen och optimistiskt trott att dras lilla guldklump ska kunna hålla sej tyst och stilla i två timmar. Jag antar att det kallas att leva i förnekelse, att tro att man ska kunna fortsätta göra alla dom där sakerna som man gjorde innan man fick barn. Och framför allt: att inte tänka

på någon annan. Det är som om dom tänkte: varför ska jag vara den enda som lider?

Jag har till och med varit på barnteaterföreställningar där de vuxna verkar ha haft inställningen att barnteater är samma sak som ett av Ikeas bollhav: Låt ungarna leka av sej, skrika och springa omkring, sätt inga gränser, ta ingen hänsyn, så sover dom när vi kommer hem, och jag får lite tid över för mej själv. De mer väluppfostrade ungarna i publiken, de som lärt sej sitta still utan att mutas med godis, ser sej panikslaget omkring och börjar undra om det är deras familj det är fel på...

Och jag har ett och annat att säga om ungar på restaurang, och om föräldrar som verkar tycka att ungar på barnavdelningen på Stadsmissionen har rätt att använda affären som sitt vardagsrum. Nånn annan kan ju plocka upp, har dom inte personal till sånt?

Här, på den här föreställningen, hörs inte en unge, inte en skrapning, inte ett gnäll. Eller, kanske, någon gång, hör man en försiktigt viskad fråga, om det är lite läskigt på scenen. Ungarna sitter som surikater, stilla, tysta, observanta. Förtrollade.

Boulevardteaterns uppsättning, bygger på en bok, Guji Guji, av Taiwanen (Taiwanesen? Taiwanländaren? Taiwanmannen?) Chih-Yuan Chen, årets vinnare av Peter Pan-priset, något som delas ut av IBBY Sverige - International Board on Books for Young People - till föregående års bästa översatta

bok som antingen kommer från en kultur, ett land eller språk som är mindre vanligt förekommande i Sverige eller visar ett nytt eller i Sverige mindre känt författarskap.

Det handlar om ett krokodilägg som plötsligt rullar iväg och hamnar i en ankas rede, där det redan ligger några ägg, och hur ankan ruvar och sen tar hand om krokodilen, som hon kallar Guji Guji, tillsammans med ankungarna. När sen krokodilen möter några av sina artfränder som vill ha hjälp att lura ankorna för att kunna äta upp dom, då måste Guji Guji ta ställning...

Detta är en viktig historia, speciellt i dessa tider, när kalla makter börjar ifrågasätta vad som egentligen kan räknas som en familj, en verklig, riktig familj, i en värld där folk börjar förespråka att människor som ser likadana ut nog borde hålla sej till varandra. Det är också intressant att man - vad jag tror, i alla fall - aldrig könsbestämmer någon av varelserna på scenen, kanske med undantag av ankmamman. Guji Guji, de andra krokodilerna och ankorna kan vara en kille eller en tjej, eller mittemellan, det spelar ingen roll. Man behöver inte vara en krokodil eller en anka. Man kan vara en ankodil. Eller en krokodanka.

Lina Sernings scenografi känns påkostad och ambitiös, och påminner om sagobokens bilder, allt är i grunden ganska enkelt, men mycket effektivt. Golvet är täckt med en stor vit scenmatta, på vilket man i

svart har tecknat ett strandbryn, och stenar. Några kulisser med målad vass, eller annat strandgräs, och så en xylofon som också går att använda som bro, för man både spelar och sjunge specielskrivna sånger, till förinspelad musik. Man har också en låg, sluttande kuliss på scenen, som ena sidan av en lång låg kulle i profil, bakom vilken man flera gånger kan göra den där mimtricket där det ser ut som man går i en trappa. Eller byta kläder, vilket man gör, ofta. Kostymerna är omsorgsfullt genomtänkta. Ett par röda strumpor som tittar fram under ett par uppdragna byxor, tillsammans med en lösnäbb, och en shakespearkrage betyder: jag är en anka. Drar man ner byxbenen och döljer strumporna, tar av kragen och näbben och istället tar på en grön sjörövarrock är man en krokodil. Kanske är jag inte helt förförd av sminket; man har målat svarta ränder vid näsan för att symbolisera en näbb, och det ser mest lite smutsigt ut.

Detta är inte bara en hyllning till Chih-Yuan Chens bok, och till vad den har att säga, den är också en hyllning till fantasin, till humorn, och till den obegränsade mimkonsten, och det bottenlösa i en personlighet, i en karaktär. Två av aktörerna är klara favoriter ur mimlinjens avgångsklass, och regissören har tidigare visat stor respekt för konstformen. Det här är något som är exakt som ett urverk, där varje sekund är hårt koreograferad, men i högsta grad fantasifyllt och levande, där man berättar att det

egentligen inte finns några gränser, för någonting.

På Boulevardteaterns hemsida står det att man vänder sej till 3- 8-åringar, men flera gånger var det vi vuxna som skrattade högst, för det här är en väldigt rolig och charmig föreställning, som är bra mycket större än den historia den berättar.

Joakim Clifton Bergman